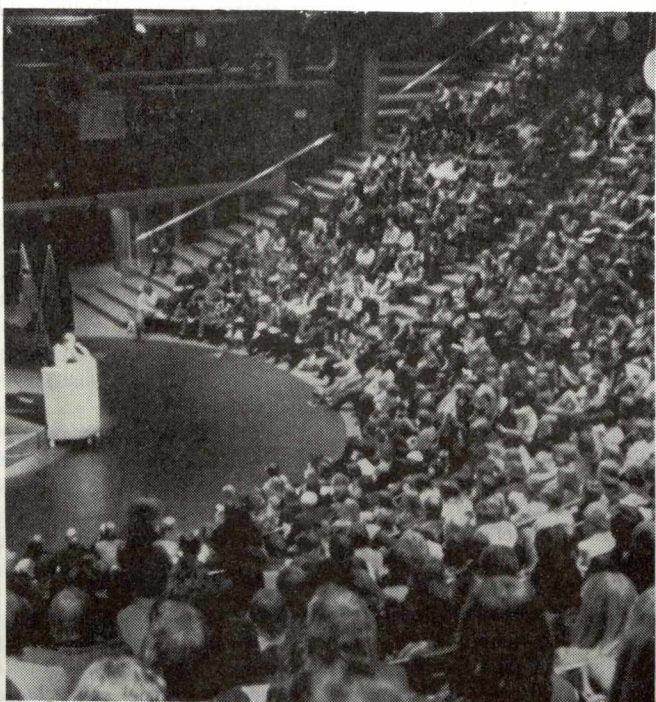

HVA MÅ GJØRES

Avisa til Norges Kommunistiske Studentforbund

Koalisjon i DNS i Oslo

Det blir koalisjonsstyre i Det Norske Studentersamfund i Oslo til høsten. Styret vil i alt bestå av ti personer, to fra hver av gruppene Rød Front, Sosialistisk Front, Grønt Gras, Sosialistisk Offensiv (Arbeiderpartiet) og DKSF.

Bakgrunnen for samarbeidet er en kombinasjon av Studentersamfundets hus, Chateau Neufs stadig dårligere økonomi og en

synkende interesse blant studentene for møtene.

Alle gruppene lover nå innsats for å prøve å gjøre Chateau Neuf til et virkelig studenthus, både politisk, kulturelt og sosialt. Det nye koalisjonsstyret får ingen formann.

Det blir spennende å se hvordan DNS vil arte seg under en slik koalisjonsregjering.

ETTER LANDSMØTET I NKS

Optimisme

— Norges Kommunistiske Studentforbund er i framgang. 12. mars-aksjonene og husleiestreikene

har vist at vi er i stand til å gå i spissen for studentenes kamp. Siri Moen, Kristin

Høiland og den nye formannen Paul Bjerke er optimistiske etter det tredje landsmøtet i NKS

som ble avholdt i helga.

— Landsmøtet var da også preget av at det nå begynner å bli bevegelse blant studentene igjen. Aksjonene i vinter er de største på ti år og tilmed det SV-dominerte Universitets har gitt oss en god del av æren for aksjonene. Forrige landsmøte ble holdt i 1977, og der brukte vi svært mye av tiden til å diskutere fortida — beretninga tok mest tid. I år vedtok NKS et handlingsprogram som er rettet framover og sier noe om hva NKS skal prioritere framover.

Forbundets nye handlingsprogram legger hovedvekten på interessekamp og fagkritikk, dvs. områder som angår studentene direkte. I løpet av den siste landsmøteperioden har NKS lagt mer og mer vekt på slike spørsmål, og det har vist seg å gi resultater.

PROBLEMER

— Men i fjor var det svært labert på universitetene. Bare oppslag om bibeltimer — ?

— Det er å ta vel hardt i,

sier Kristin, — men det er klart at aktiviteten blant studentene var synkende fra 1975—76 og fram til i fjor. Årsakene til dette er mange, men stadig økende antall deltidsstudenter er et viktig moment. Studentene har dårligere tid til politikk.

— Men viktigere er det kanskje at verden ikke var så enkel som vi trodde. Det var mye idealisme i utgangspunktet: I Vietnam og Kina var alt bra. Sosialismen var et helt uproblematisk begrep. Men så ble Vietnam det motsatte av det vi trodde. Og utviklingen i Kina stiller stadig nye spørsmål.

Dermed raknet illusjonene om at frigjøring og sosialisme var enkelt. Dette slo spesielt ut blant intellektuelle, tror jeg.

— Utviklingen rammet NKS hardt, vi ble angrepet fra alle kanter samtidig som vi sjøl var svært usikre, sier Paul. — Vi hadde store problemer med å forsvare oss. Dermed fikk vi ikke gjort noe eksternt på andre områder, og medlemmene ble fru-

strerte over manglende resultater.

— Men vi er kommet over de viktigste problemene nå, sier Siri. — Vi er blitt mer voksne, mer erfarne. Vi er igjen kommet på offensiven, vi har begynt å ta initiativer og få gjort ting. Dermed syns medlemmene igjen at NKS er verdt å jobbe i, og entusiasmen har steget mange grader det siste året.

DEMOKRATIET

— Men problemene i NKS må vel også skyldes egne feil?

— Det er klart, fortsetter Siri. — Særlig viktig tror jeg demokratiet innad i NKS har vært. Ledelsen hadde tidligere et syn som gikk ut på at medlemmene skulle sette sentralstyrets politikk ut i livet. Dette gjorde NKS'erne opprør mot. Diskusjonen bragte NKS langt framover. I dag er vi på vei mot at medlemmene både utformer og iverksetter politikken.

— Dessuten har vi lært noe om taktikk, sier Paul. — I kampen mot disiplinærlo-

ven, der nesten alle studentgrupperinger var erklært imot, blåste vi likevel opp motsigelsene mellom oss og de andre. I 12. marsaksjonen i år gikk vi derimot bevisst inn for å stå sammen om det vi var enige om og legge hovedvekten på det.

INTERNASJONALT

— Afghanistan feide vekk mange av motsigelsene innad i NKS om Sovjet og krigsfaren. Dette er et utmerket utgangspunkt for å komme på offensiven i disse spørsmålene. Men vi har ennå ikke utnyttet mulighetene. SVs «kald krig»-teori har hatt et visst gjennomslag blant studentene. Her er et viktig område å ta fatt på.

— Alt i alt, slår de tre fast, — NKS er på riktig vei. Vi tror landsmøtet og den optimistiske stemningen som rådet der betyr mye for forbundet framaover.

BILDET: F.v. Kristin Høiland, Paul Bjerke, Siri Moen.

Sammenbrudd for Grønt Gras

Studenttingsvalget i Oslo denne våren ser ut til å føre til sammenbrudd for Grønt Gras. Gruppen kommer til å tape minst fem mandater, dvs. en tredjedel av tingrepresentantene.

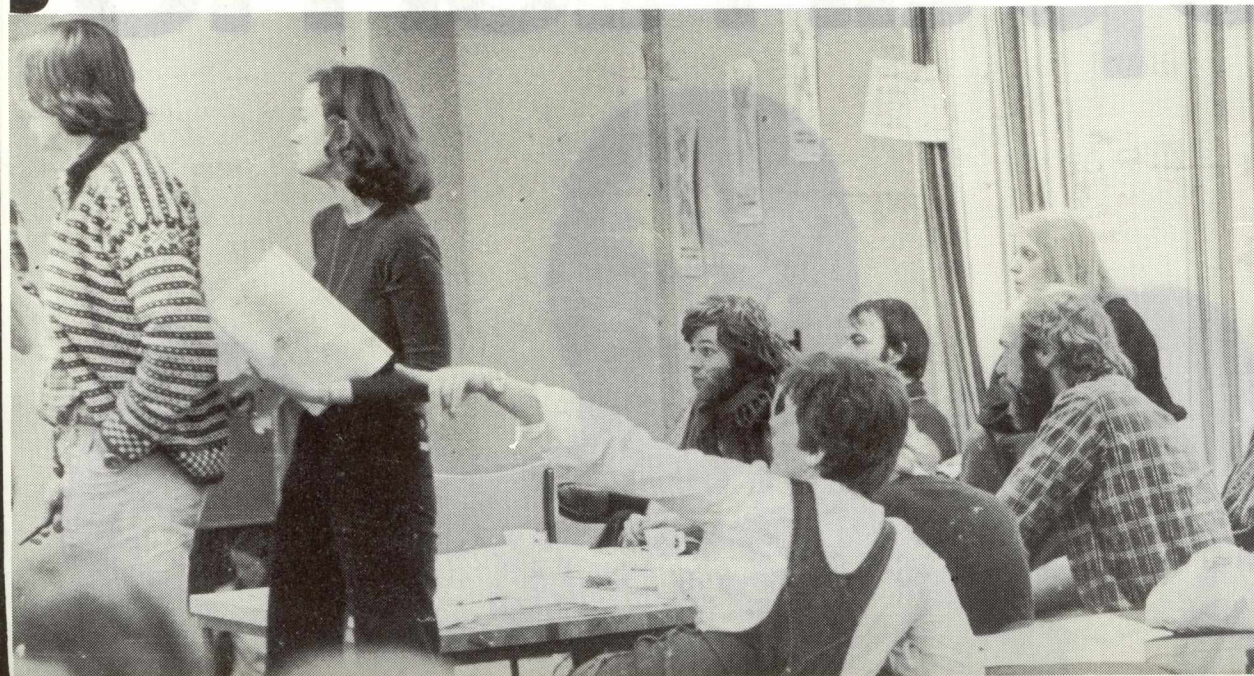
Årsaken til dette er bl.a. at lokalgruppen på medisin nekta å stille til valg som en protest mot den politikk Grønt Gras har ført på Studenttinget, særlig når det gjelder prisøkninger og holdningen til

husleiestreikene, der Grønt Gras som kjent var sterkt mot hele tida.

Valget er ikke avsluttet idet vi går i trykken, men det ser ut til å gi framgang for Progressiv Front og Sosialistisk Front. Sosialistisk Front satser på Studenttingsvalget for første gang på fem år. DKSF får en viss tilbakegang, mens Arbeiderpartiet får et par nye mandater.

Nr. 4 — april 1980
Hva Må Gjøres
Postboks 2072 Grünerløkka
Oslo 5

— Vi må se mer realistisk på jobben

BILDET: Fra landsmøtet i Fellesrådet for Sosialskolestudentene

— Det viktigste arbeidet i FR framover blir å styrke grunnplansaktiviteten. Det er en sterk motsetning mellom at 90 % av studentene er FR-medlemmer og den aktiviteten som drives rundt omkring.

Slik ser Siri Moen på arbeidet i FR framover. Hun er sentralstyremedlem både i FR og i NKS.

— Har du ikke pådratt deg litt for mange verv nå, Siri?

— Det kan jo være, men jeg vil jo jobbe med de samme sakene i FR og NKS. Dessuten tror jeg dette kan bidra til å styrke skoleelevenes innflytelse i NKS.

— Hvorfor er det så labert i FR?

— Jeg har ikke noe fasitsvar. Et moment er den svært høye gjennomsnittsalderen på FR. Mange av studentene har familie å ta seg av. Et annet poeng er den generelle passiviseringa. Dessuten tror jeg det har stor betydning at FR som organisasjon ikke er innretta på å aktivisere studentene.

— For å rette på dette tror jeg det er nødvendig å sette i gang en stor diskusjon om hva FR skal være, hva ønsker medlemmene at FR skal være.

— Landsmøtet gjorde noe viktig da det gikk inn for en sterk prioritering av oppgavene. Tidligere har FR spredd seg på alt for mange ulike felter. Dette har gjort at man ikke har kommet skikkelig i gang med noe. Landsmøtet vedtok å prioritere tre saker: Debatt om forholdet til Distrikthøgskolene, form/innhold i utdanninga og velferdskrav.

DH

— Stortingsmelding 13 gikk inn for å legge sosialutdanninga under DH. Dette gikk vi sterkt mot, vi ønsket å opprettholde egne skoler. Men nå har vi akseptert sosiallinja på DH i Bodø som sosionomutdanning og tatt dem med i organisasjonen. Dessuten har Staten pøst på med ressurser i Bodø for å bevise at denne utdanninga er levedyktig.

— Vi må diskutere om grunnlaget for å kreve egne skoler fortsatt er til stede. Sjøl er jeg slett ikke villig til uten videre å godta DH-systemet. Vi er kommet et stykke på vei med kravet om egne skoler, f.eks. blir det bygget egen skole i Florø.

— Men alt dette viser også at det er helt nødvendig for NKS å skaffe seg en skikkelig politikk for DH. DH-systemet er regjeringas mål for høyere utdanning.

IDEALENE SOM SVIKTER

— Den andre viktige diskusjonen går på form/innhold i utdanninga. På Landsmøtet var det uenighet om vi skulle legge hovedvekt på formen eller innholdet. Jeg mener så absolutt at det siste er viktigst.

— I dag er sosialsektoren pre-

get av nedskjæringer. Dette fører til at sekvenser i fremme di- nerelle so- kommer st- med ideat- kommer- heten. Sva- dere blir ra- må derfor- de av jobb- len.

— Jeg n- dere helhet- hele sosio-

— Det tred- misk kamp- lever av d- der og dyn- denter og- samordne- utdannings- blir spenne- gi oss nå- slutt.

— På Ø- det ikke- plass. Og- stort sett re-

— En an- en del m- Mens vi er- vi store ek- dobbelt set- bare 60 - gjennom s- få dekt 10- diskusjone- da, men de- tig.

STUD

— Er FR p-

— Det er vanskelig å reise opinionen mot Sovjet fordi de tradisjonelle reaksjonære partiene er mot Sovjet.

— Vi må legge stor vekt på å utforme en politikk for å utsette og — om mulig — hindre krigen. En tredje verdenskrig vil uansett bli helvete på jord. Anti-krigspolitikken tre viktigste deler: Politisk front mot Sovjets aggresjon, et militært forsvar som er innretta på å bekjempe en invasjon og politisk mobilisering til støtte for de frigjøringsbevegelsene som slåss mot Sovjet.

Dette er noen av de synspunktene Jan Hattestad fra sentralstyret i NKS legger fram i dette intervjuet.

— Hvorfor er den anti-imperialistiske bevegelsen blant studentene så svak i dag?

— For det første: Det som skjer i verden i dag er minst like jævlig som Vietnam-krigen. Napalm i Eritrea og giftgass i Afghanistan er ikke noe bedre enn napalm i Vietnam. Men vi har ikke like lange tog i dag. Jeg tror hovedgrunnen er at dagens frigjøringsbevegelser kjemper mot Sovjet, ikke mot USA. Studentene har fått en fastlåst oppfatning av at USA fortsatt er verdenspoliti nr. 1. Sovjets aggresjoner har mye lettere for å bli glemt.

— Dette er egentlig ganske naturlig. I 30 år var USA eneråden i verden på invasjon- og kuppmarkedet. Mens Sovjet manøvrerte taktisk mye lurere, gjorde seg til venns med frigjøringsbevegelsene og framstilte seg som imperialismens fremste motstander.

— Argumentet fra SV-kretser om at «Sovjet føler seg truet og må ha lov til å reagere» appellerer til en form for fornuft. Dessuten utnytter de det historiske faktum at Sovjet faktisk ble for-

søkt isolert og innringet av USA de første ti åra etter krigen.

IMPERIALISME

— Dessuten kunne den anti-imperialistiske bevegelsen legge fram teorier som forklarte hvorfor USA bomba Vietnam. USA er klassisk kapitalistisk. Sovjet er i hvert fall ikke det. Dermed finnes det ingen teori som sier at Sovjets aggresjon er en nødvendighet på bakgrunn av landets indre økonomi. Det blir mulig å framstille Afghanistan som en tilfeldig enkelthendelse. På NSUs landsting hevdet f.eks. SV konsekvent at det ikke var noe system i Sovjets utenrikspolitikk.

— «Nei til kald krig» har fått oppslutning blant studenter?

— Noen sier «nei til kald krig» fordi de på den måten kan unngå problemet med Sovjet. Søkelyset blir satt på dem som reagerer mot Sovjets aggresjon, ikke mot aggresjonen. Men flesteparten er vel mot kald krig fordi de er mot krig. Vår oppgave må derfor være å få gjennomslag for at «Nei til kald krig» ikke er en linje mot krig, men i sin konsekvens et syn

Willoch hindrer Sovjet-motstanden

BILDET: Jan Hattestad

SOSIALSKOLESTUDENTER

yrke
ning
er og

Hun

inn
ga un-
t mot,
egne
eptert
om so-
dem
sutten
surser
ne ut-

runn-
fort-
slett
godta
net et
m eg-
pygget

gså at
NKS å
politikk
regje-
ning.

TER

usjo-
i ut-
t var
legge
r inn-
utt at

n pre-

get av nedskjæringer på alle områder. Dette vil få alvorlige konsekvenser for yrket vårt. Vi må fremme diskusjoner om den generelle sosialpolitikken. I dag kommer studentene ut av skolene med idealer som nokså raskt kommer i konflikt med virkeligheten. Svært mange sosialarbeidere blir raskt desillusjonerte. Vi må derfor få et mer realistisk bilde av jobben mens vi går på skolen.

— Jeg mener også vi bør vurdere helheten i utdanninga vår og hele sosionomprofesjonen.

DAGHJEM

— Det tredje området er økonomisk kamp. Sosialskolestudenter lever av de samme lusne stipender og dyre lån som andre studenter og det er nødvendig å samordne kampen med de andre utdanningsorganisasjonene. Det blir spennende å se hva Førde vil gi oss nå når lønnsoppgjøret er slutt.

— På Økern, der jeg går, fins det ikke en eneste daghjemsplass. Og det til en skole som stort sett rekrutterer gifte jenter.

— En annen sak vi har jobba en del med er praksisstipend. Mens vi er i praksis utenbys får vi store ekstrautgifter, f.eks. ved dobbelt sett hybler. I dag dekkes bare 60 % av disse utgiftene gjennom stipend. Nå må vi snart få dekt 100%. Vi bør også reise diskusjonen om lønn i praksistida, men dette er noe mer langsiktig.

STUDENTPOLITIKK

— Er FR prega av partikrangel?

— Tildels. Det er klart at det ikke er mulig å unngå partikonstellasjoner i en interesseorganisasjon. Det er forsåvidt farlig hvis ikke partipolitikken blir viktigere enn å styrke organisasjonen FR. På Landsmøtet i år ble f.eks. svært mye av politikken bestemt på SVs fraksjonsmøter. Dermed ble det lite reell debatt på landsmøtet.

— På Økern syns jeg vi er kommet et stykke på vei når det gjelder f.eks. å velge folk til Landsmøtet som først og fremst har gjort seg bemerket ved å jobbe med FR-saker på skolen. Dermed får vi trukket med uavhengige, dyktige aktivister i FR-arbeidet. Jeg veit at i NSU er det helt umulig å bli valgt hvis man ikke er med i en politisk front.

UENIGHETENE

Siri summerer opp de viktigste uenighetene på årets landsmøte: Jeg har nevnt forholdet form/innhold i utdanninga, den andre viktige uenigheten gikk på forholdet til DH. Jeg mener vi må ta et prinsipielt standpunkt til om vi kan gå inn for sosialutdanning på DH. Mens jeg syns SV åpner for å akseptere DH dersom vi får nok bevilgninger. Jeg mener vår holdning til DH-systemet er et prinsippsspørsmål som er uavhengig av bevilgningenes størrelse.

— Ellers vedtok Landsmøtet å gå mot kravet om kristen tro ved opptak til DiaSos. I praksis innebærer dette at Staten må overta hele skolen.

TØRRE FAKTA

BILDET: Landets hyggeligste skolebygning? Sosialskolen i Trondheim.

Sosialskolene utdanner sosionomer og barnevernspedagoger. Mens sosionomutdanninga i hovedsak er innretta på administrative stillinger på sosialkontorene, der de ferdigutdannede er saksbehandlere, er barnevernslinja mer innretta på miljøarbeide.

Det fins 7 sosialskoler i Norge: Bodø (som del av DH), Stavanger, Bærum, Romsås, Trondheim og Økern i Oslo. Den sjuende er kanskje den mest kjente, Dia-konhjemets Sosialskole der Otto Hauglin ble presset til å gå av som rektor.

På skolene går det tilsammen rundt 800 studenter, de som skal bli sosionomer går der i tre år, de andre i to.

Det er vanvittig vanskelig å komme inn på sosialskolene, noe som har ført til en gjennomsnittsalder på ca. 30 år. Det er sagt at det er lettere å bli lærer enn elev på Økern. Det som teller ved opptak er artiumsresultatet, universitetsutdanning og praksis.

FELLESRÅDET

Sosialskoleelevene har en interesseorganisasjon, vanligvis kjent som FR. Det er en forkortelse for Fellesrådet for Sosialskolestudenter. Organisasjonen bygger på individuelt medlemskap og har en meget høy organisasjonsprosent. Nærmere 90% av studentene er FR-medlemmer.

FR har landsmøte en gang i året. Skolene får en delegat for hver 25. FR-medlem. Det betyr en ganske sterk aktivisering av medlemmene i forbindelse med landsmøtene. I år var det f.eks. 70 delegater på FRs landsmøte. Mens NSU, som har 40 000 medlemmer, bare samlet i underkant av 50 delegater på sitt Landsting. FR har vært SV-dominert de siste åra, og på landsmøtet i mars ble SVeren Magne Dagstad fra DiaSos valgt til ny formann.

FR har ingen betalte tillitsmenn, men en ansatt funksjonær.

lag i ett eller flere av disse landene, betyr det enormt for å utsette en verdenskrig. Derfor må vi støtte motstanden. Ikke gjøre som SV, som riktignok er mot Sovjet i Afghanistan, men som ser ut til å være mot at afghanerne skal være der også, for afghanerne er så reaksjonære.

ANGREP

— I 60-åra var det svært liten fare for at Norge skulle bli angrepet. I dag er sjansen økt drastisk. Det er vi nødt til å ta konsekvensen av. Jeg er redd Norge ikke har råd til å gå i spissen for internasjonal nedrustning gjennom å nedlegge forsvaret. Vi må i stedet kjempe for at Norge får et forsvaret. I dag bygger den norske militærmakta på at USA skal komme og hjelpe oss. Hele forsvaret er lagt opp til at russerne skal stoppes ved grensa noen dager, slik at NATO kan fly inn hjelpestyrker.

— Dette er en illusjon. For det første er det helt usannsynlig at en slik «hjelpe»aksjon er mulig. For det andre er det liten grunn

som setter verdensfreden i fare.

MOT KRIG

— Hva slags politikk har du mot krig?

— La meg først si at det mest urovekkende er at Sovjet i dag kan okkupere land utafor sin tradisjonelle «innflytelsesfære» uten at dette fører til særlig annet enn protester. Skal vi kunne hindre krigen, må vi reise en opinion som gjør det betydelig vanskeligere å gå i gang med slike overgrep.

— La oss se på Vietnam. USA led nederlag på to felter. Først og fremst ble de slått militært, men den enorme internasjonale opinionen gjorde det helt umulig for landet å sette inn de midler som «hadde vært nødvendige» for i hvert fall i første omgang å vinne krigen.

— Det er viktig å ha klart for seg at Sovjet møter ganske sterk motstand både i Eritrea, Afghanistan og Kampuchea. I alle tre landene drives det intens geriljakrigføring mot okkupantmakta. Hvis Sovjet lider neder-

til å tro at USA vil prioritere Norge. Dette betyr at Norge faktisk ikke har noe forsvar. For det fins ingen planer for hva som skal gjøres når dette opplegget klikker.

— Prosjekter som F-16 viser først og fremst hvor stor innflytelse det militærindustrielle kompleks har. F-16 koster en formue, men er helt ubrukelig til forsvar av Norge. Prosjektet er pressa gjennom av vestlig kapital og DNAs linje å bruke forsvarsbevilgningene til å «sikre sysselsettinga».

— Vi må i stedet gå inn for å bygge opp et forsvar som er egna til å fortsette kampen etter at fienden står i landet.

WILLOCH

— Du er ikke redd for å bli satt i bås med Willoch?

— Egentlig ikke. Willoch mener f.eks. ikke at forsvaret er kjerna i det borgerlige statsapparatet og innretta på å knuse indre opprør. Dessuten er Willoch for NATO og vil se en USA-invasjon i Norge som frigjøring. Jeg er

helt for en annen frigjøring.

— Men ellers er det et stort problem når det gjelder å reise opinionen mot Sovjet at Willoch er mot Sovjet.

Den anti-imperialistiske bevegelsen er et «venstreside»-fenomen. Alle høyrepartiene anser Sovjet som sosialistisk og er mot Sovjet av den grunn. Og uansett hvilken sak det dreier seg om, er det svært vanskelig å mobilisere den progressive opinionen på saker som Høyre støtter.

— For å komme over dette er det nødvendig med store mengder konkret materiale som viser at Sovjet virkelig farer jævlig fram. Dessuten er det nødvendig med skikkelige analyser av det indre grunnlaget i Sovjet. Hvorfor kommer aggresjonen? Hva slags økonomi har Sovjet? I siste Materialisten begynner en slik debatt. Den må følges opp hvis vi skal få gjennomslag for støttearbeidet for Eritrea, Kampuchea og Afghanistans folk.

K.

BILDET: Jan Hattestad

DKSF OG GRØNT GRAS I OSLO

— Oppløsning og frustrasjon

vært de konservatives «front» alibi. Men det har utviklet seg slik at den eneste av fraksjonene som støtter DSM-lista er pragmatikerne, dvs. toppledelsen i Studentttingsgruppa. Alle de fire andre går inn for rene DKSFlister.

KONFLIKTDIMENSJONER

Det ser altså ut til å være to konflikt dimensjoner i DKSFl, en høyre-venstre dimensjon, som går ut på hvem som er mest reaksjonær og mest rabiat anti-kommunistisk. Og en annen som går på studentttingsarbeid, der ytre høyre og ytre venstre har gått i allianse mot sentrum.

GRØNT GRAS

Er bildet uoversiktlig i DKSFl, er det desto enklere i Grønt Gras. Her står motsetningene mellom studentttingsfolka, i første rekke representert ved hovedstyremedlemmene Armann og Rattvik på den ene sida og grunnplansfolk på den andre sida, representert ved dem som først og fremst er interessert i økologi, populisme, utopier og slike spørsmål. For gamle travere minner konflikte-

ne svært mye om Universitetet SVs problemer i 1975. Den gangen sprakk USV og studentttingsfolkene med Værnes, Nordang, Marit Aarset og Reidar Roll i spissen gikk over til Arbeiderpartiet. (Der de hører hjemme).

Motsetningene slo for alvor ut ved studentttingsvalget, da lokalgruppa på medisin *nektet* å stille liste. På dette fakultetet hadde Grønt Gras tre av fire mandater, men representantene mente Studentttinget var det mest frustrerende de hadde opplevd. De ble bl.a. stadig pressa til å støtte prisstigningen, flere Gras-folk på medisin vil denne gangen oppfordre folk til å stemme Sosialistisk Front.

I flere andre kretser har også Grønt Gras heller ikke vært i stand til å stille lister. Gruppa kommer dermed til å gå på et kraftig valgnederlag og tape rundt 1/3 av Tinggruppa. Kai Armann er påtenkt som ny hovedstyreformann. Det er derfor ingen grunn til å tro at de indre motsetningene i Grønt Gras vil bli mindre til høsten.

BILDET. DKSFl høsten 1978, sist de stilte i DNS.

Nr. 2 fra venstre er Jørn Thoresen, Nr. 3

høyre er Anne-Lise Hammer. Stein Auråker klor seg i hodet.

To av de største studentgruppene i Oslo opplever dette semesteret oppløsning og krise. Det gjelder Grønt Gras og Den Konservative Studentforening. For Grønt Gras' del er det enkelt å peke på årsakene: Ledelsens håndtering av husleiestreikene. Men for DKSFl er det et utall skillelinjer som har ført til

at det ved Studentttingsvalget stiller to konservative lister på Jus, at vårens DKSFl-formann er NATO-motstander og pasifist og at Moderat Ungdom dominerer deler av organisasjonen.

Striden i DKSFl ble kjent for offentligheten på nyåret i fjor, da Dag Danielsen var valgt til formann i foreningen.

Han er bror av den kjente Per Danielsen, Moderat Ungdoms stifter. Valget av Danielsen, som slo sin mer lyseblå motkandidat med få stemmer, førte til at den liberale fløyen gikk i passivitet. Ettersom de har dominert DKSFl nokså lenge førte dette til en markert nedgang i aktiviteten.

FEM GRUPPER

Det er sjølsagt noe spekulativt, men det ser ut til at det kan skilles ut fem ulike grupper innfor DKSFl.

Moderat Ungdom — Både stifteren av MU, Per Danielsen, og den nåværende formann Jan Erik Romstad går på Statsvitenskap. Moderat Ungdom har hatt reint flertall på de tre siste generalforsamlingene i DKSFl. Siste gang hadde de rundt 60 av 90 stemmer.

Libertas-fløyen — Utgjøres av folk som er opptatt av konservativ ideologi, bl.a. er de erklært liberalistiske på det økonomiske område og prinsipielt verdikonservative. De ledende folka her er Stein Auråker og Ståle Gundhus. Gundhus har bl.a. skrevet en løpeseddel der han anklager Høyre for unnfallenhet overfor Arbeiderpartiet i økonomiske spørsmål. Han er mot at det gis støtte til kriserammede bedrifter. Gundhus var formann i DKSFl i høst, der han ble valgt enstemmig. Grunnen til at MU kunne akseptere ham er hans grunnleggende opportunisme som praktisk politiker.

Disse første to gruppene beskjefteger seg lite med studentpolitikk. De spiller ingen rolle på Studentttinget. Mens både Auråker og Gundhus har vært ivrige debattanter i Studentersamfunnet.

Forretningsfolka har sin hoved-

bastion på Jus. De sitter på Studentttinget, men utgjør her en opposisjon til ledelsen i DKSFls studentttingsgruppe. Forretningsfolka krever både en mer «forretningsmessig» drift, mer markering av DKSFl og mindre fast allianse med Grønt Gras.

Pragmatikerne er ledelsen av Studentttingsgruppa. I spissen her står hovedstyremedlem Knut Sorlie og studentrådsformann Knut Mansika. De driver en pragmatisk politikk, samarbeider med Grønt Gras i Samskipnadens organer og tvinger dermed stort sett hele DKSFl-gruppa til å stemme i blokk med Grønt Gras i alle samskipnadssaker.

Freakerne er ytre venstre i DKSFl, representert ved Anne-Lise Hammer, som i sin tid gjorde seg kjent ved å stemme SV ved Stortingsvalg, og Jørn Thoresen. De er liberale i ideologi og er i ferd med å utvikle opposisjon til pampevesenet i Studentttinget. Bl.a. var Anne-Lise Hammer hovedkilden til Kåre Verpes Morgenbald-artikler om studentpampene (se forrige HMG). Denne gruppa er nå kommet i allianse med de tre første som opposisjon mot pragmatikerne og går inn for rene DKSFl-lister ved Studentttingsvalgene.

I tillegg til disse politiske motsetningene er det også store personlige motsigelser, bl.a. omtaler DKSFlere hverandre svært lite smigrende i andres påhør. En an-

nen sak er at alt dette også er uttrykk for, som «Universitas» skriver, at det er færre bein enn håpefulle DKSFlere. Mao. det er kamp om posisjonene.

FORMANNSVALG

Disse motsetningene har gitt seg utslag på ulike måter. Først og fremst fører de til at DKSFl som organisasjon er totalt lammet. Våren 1980 har de f.eks. ikke engang gitt ut sin avis, Minerva. Ved de tre siste Studentttingsvalgene har de gått klart tilbake. I høst ble de halvert på HF og ved valget nå mistet de sin siste representant på SV-fakultetet. Dette har gjort at de blå har mistet sitt rene flertall i Studentttingets universitetsfilial, Studentrådet.

Mest oppsikt har det kanskje vakt at Pål Foss ble valgt til formann i DKSFl for vårsemesteret. Foss er NATO-motstander (!) og pasifist. Han ble altså valgt på en generalforsamling der MU hadde flertall og valgte tre av sine folk inn i ledelsen. Misfornøyde tunger i DKSFl hevder at Foss ble kasta ut av Unge Høyre pga. udueligheit. Motkandidaten til Foss var den lyseblå Anne-Lise Hammer. Foss ble altså valgt med MUs og høyresidas støtte.

STUDENTTINGET

Motsetningene har også kommet klart fram ved Studentttingsvalget i vår der de konservative på Jus stiller to lister, en DKSFl og en DSM. DSM har tradisjonelt

Norges Kommunistiske Studentforbund

BILDET. Fra landsmøtet. Bak fra v. Toni Benterud (Tromsø), Siri Moen (Sosialsolen Økern), Kjell Jarle Høyheim (Bergen). Foran fra v. Paul Bjerke (Oslo), Kristin Høiland (Oslo), og Tore Jenssen (Trondheim).

Norges Kommunistiske Studentforbund er en landsomfattende organisasjon, med medlemmer fra Kristiansand i sør til Tromsø i nord. Et av de mest positive trekkene ved NKS' landsmøte er den samling av ulike erfaringer som viser seg på et slikt møte.

Det samler kommunister fra de fleste lærestedene i landet. De har drevet ulike kamper og forskjellig aktivitet og har på den måten mye å lære bort til hverandre.

Mens studentene i Bergen hadde de største og mest vel-

lykkede husleiestreikene, hadde Trondheim kanskje den største 12. mars aksjonen.

Og mens Studentsamskipnaden i Oslo og Trondheim er såkalt «brukerstyrt», dvs. at studentene har flertall, så er Samskipnadene i Tromsø og Bergen direkte styrt av Staten.

Alt dette betyr at bare mellom de fire Universitetsbyene er det mange forskjeller og erfaringene er ikke de samme.

NKS organiserer som kjent ikke bare universitetsstudentene, men også elever fra læ-

reskoler, sosialskoler og distriktshøyskoler. NKS har alltid stått forholdsvis sterkt på skolene, spesielt på lærerskolene. Og sosialskolene, mens vi derimot har hatt dårligere grep om Distriktshøyskolene. Dette er både en følge av og en årsak til at NKS ennå ikke har utviklet en helhetlig politikk for DH og hele det regionale høyskolesystemet.

Landsmøtet viste klart at dette er et særskilt viktig tema å ta fatt på.